

De geneesheer van het Gasthuis onthield zich van alle burgerpraktijk, maar hield toch voor goede vrienden gaarne een oog in 't zeil. Hoewel er eenige genezing te bespeuren was, en de eerste hevige koortsaanvallen zich niet herhaalden, was Coster niet tevreden over den toestand van zijn jongen vriend. De hardnekkige chronische hoest kwam hem zeer bedenkelijk voor. Met alle kracht moest gezorgd worden, dat de lijder het hoofd niet boog onder het gewicht van zwaarmoedige gepeinzen. Hij moest hem opwekking, verstrooiing brengen. Dit was het doel van zijn bezoek, en moeder Marretje, die zijne vriendelijke bedoeling op hoogen prijs stelde, bracht hem het liefst van allen bij den langzaam herstellenden patiënt.

Gerbrand zat in den hoogen leunstoel bij zijne werktafel. Coster zette zich op den stoel, dien Jan Teller voor eenige oogenblikken verlaten had. Moeder Marretje liet ze alleen.

— „Gants bloet! Gerbrand! Geen dudoorige kniezerijen meer! Tegen het voorjaar ben-je weer ter Academie! Ik heb je op het uiterste noodig. De Eglantier brageert met Ridder Rodenburgh op zijn gezenst. En Holland is in last. Het land is vol alarmen — inlandsche twist en scheuring van de kerk. De Arminianen steunen op den Heere Landsadvokaat, maar de Gomaristen gaan zich naar een groot man reguleeren, en zien alle dommelijke daags uit, wat de Prins doet!”

Bredero luisterde met aandacht. Hij had afleiding noodig, en was blijde, dat Coster ze hem bracht.

— „Dat aalwaarig disputeeren over kerketwisten maakt mij schier dol!” — antwoordde hij opgewekt. — „Maar de Academie en de kunst is mij al de wereld! Heb-je courante novellen — zeg ze me dan metten kortsten!”

— „Als 't is, man! Primo hebben de Kameristen een nieuw spel van Rodenburgh vertoond: *Wraeck-gierigers Treurspel*, waarin hij op jou en mij zijne stompe pijlen afschiet!”

— „Die vrome schelm, die booswicht in zijn huid! Ik wou, dat hij de Fransooizen of Sint-Velten had!”

— „Bedaar, Gerbrand! Het heeft geen vijg om het lijf. 't Is weer eene overzetting uit het Engelsch — weer een van die overdwaalsche stukken, waarin bijsterzinnigen tegen hare schaduwe schijnen te spreken, waarin de dolheid snorkt met onverbonden redenen! Hij spreekt van de nutteloosheid der wrake, daar hij een sinjeur is van veel te superbe statie, om zich ons gekakel in 't minst aan te trekken. Dit zegt hij in zijne prologe, waarin hij een schermmeester en een poëet sprekende maakt. Hij zegt, dat hij het duldig zal lijden, zoo een fielt lagen aan zijne eere leit! Men heeft hem te laste gelegd, dat hij in zijne kunst was een A. B. C. klerk” . . . . .

— „Dat versta ik niet!”

— „Het ziet op een rijmpje van mij, toen hij Thomas Gerritsen de Keizer eene rol in zijn nieuw stuk had gegeven, en dezen, die met onze maats speelde, naar den Eglantier had weggetroggeld. Ik gaf hem den raad